

BERGENSEREN

ENTREPRENØREN PÅ NØSTET

– Jeg er kanskje litt sær, sier Roy Roger Iversen, oppkalt etter den amerikanske countrysangeren og western-skuespilleren Roy Rogers. Laksevågsgutten har flere prosjekter gående samtidig, og snart skal han grave frem den gamle Sukkerhusbryggen på Nøstet.

ROY ROGERS: – Far var blant annet i USA, og der var Roy Rogers stor. Det er derfor jeg heter Roy Roger Iversen, sier altmuligmannen fra Gravdal.

Navn: Roy Roger Iversen.

Født: 26. februar 1960.

Oppvokst: Gravdal, Laksevåg.

Bor: Åsane.

Familie: Gift med Maria Mirela, far til Bianca og Thomas Alexander.

Yrke: Utdannet mekaniker. Jobber som altmuligmann, ansvarlig for restaurering av diverse bygg.

Roger Iversen, som ikke bruker Roy, ville dra til Paris som 15-åring sammen med to kamerater på midten av 70-tallet. De to andre fikk ikke lov av foreldrene. Roger dro alene.

– Man dro jo ut før i tiden. Altså før min tid. Våre foreldre vokste opp under krigen, og den generasjonen var vant til at man dro ut. Men altså, jeg hadde vel ikke vært overlykkelig om barna mine ville dra ut. Men jeg hadde tillatt det.

Vi har sittet ved bordet innerst i Nøsteboden i ti minutter i det døren går opp i andre enden av rommet og en dame kommer inn. De siste fredagene har Roger Iversen stått bak et initiativ til å selge fisk fra båt klokken 12.00 ved kaien på Nøstet.

– Hei, roper Iversen gjennom rommet.

– Hei, selger dere ikke fisk i dag?

– Joda, men det er flyttet til klokken 14. Du er hjertelig velkommen da.

ROY ROGERS

Iversen ser på meg igjen med fast blikk. Hvor var vi?

– Min far dro til sjøs som 15-åring. Foreldrene hans var skilt, og så syntes han det var så trist å være hjemme. Så fikk han reise ut, og da så han verden før han var tyve. Han var mekaniker.

– Far var blant annet i USA, og der var Roy Rogers stor. Det er derfor jeg heter Roy Roger. Hvis du har et slikt navn, så er det sannsynlig at faren din var sjømann, smiler Iversen og drar hånden gjennom den svarte manken.

Mannen, som fyller 57 i neste måned, vokste opp på Gravdal i Laksevåg. Han var tidlig neve-dyktig.

– Husk at det var annerledes da vi vokste opp. Da var det jo steinkrig mellom ulike gater i nabolaget. Vi drev med pil og bue og skjøt på hverandre. Vi klatret i trær. Jeg husker vi hadde disse trærne, og klatret så høyt som mulig for å se hvem som turte å disse høyest. Hadde jeg sett barna mine gjøre det i dag, så hadde jeg blitt hysterisk. Vi kastet femøring på strek og vi lagde våre egne leker, våre egne kassebiler, våre egne hytter. Jeg husker vi bygget en musefarm.

PUSSET OPP: Roger Iversen foran de fem bygningene i Nøstegaten som han kjøpte for én krone, og siden har rustet opp og satt i stand. Han har finansiert oppussingen selv. Arkivfoto: Øyvind Toft

Jeg har alltid vært interessert i å bygge ting. Og vi var mye ute. Hele tiden. Jeg ser ikke så mye til dette i dag.

Når man ser på det arbeidet Iversen har gjort de siste årene, skulle man tro han var enten tømrer eller håndverker, men slik er det ikke.

– Som ung synes man det er spennende å reise. Men så traff jeg min kone.

– Jeg gikk i lære som mekaniker, og tenkte egentlig å bli maskingeniør. Jeg ville ta grunnleggende mekanikk for å få den basisen på plass. Men så fikk jeg jobb på plattform i Nordsjøen i fem år og var mye ute, forteller 56-åringen.

PÅ REISE I ASIA

På Statfjord B var det to uker på og fire uker av. Da hadde han bolig i Bangkok og reiste rundt i Asia.

– I Thailand er det mange flinke håndverkere som lager flotte bronzeskulpturer, og jeg kjøpte opp masse og solgte det i Tyskland, hvor jeg senere flyttet og bodde i ti år.

Men før det sluttet han på plattform og flyttet til Brussel, hvor han drev en Jaguar-forretning. På rampen av 80-tallet solgte han alt han hadde,

og dro til Spania hvor han bodde i åtte måneder på Gran Canaria mens han la en plan for hva han skulle drive med videre.

– Det var da jeg bestemte meg for å dra til Tyskland. Jeg har alltid likt Tyskland, og bosatte meg i Hamburg, hvor jeg drev en kunst og antikvitetshandel i ti år.

– Når du driver butikk, så låser du deg veldig fysisk til det stedet. For meg var det mer interessant å reise rundt og kjøpe opp kunst og levere inn til auksjoner, for da tar de seg av salget; du mister tid hvis du skal selge selv, forklarer Iversen.

Han var på reise i tyve år, og bare sporadisk hjemme i Norge.

– Som ung synes man det er spennende å reise. Men så traff jeg min kone.

Iversen traff Mirela på forretningsreise i Romania for 20 år siden. Sammen har de barna Bianca (14) og Thomas Alexander (12). Det er konen som driver Nøsteboden.

– Mirela er sykepleier, og skulle egentlig jobbe på Haukeland sykehus da vi kom tilbake til Norge. Men så kjøpte jeg dette bygget, og renoverte det. Og så spurte jeg om hun ville ta seg av driften. Først tenkte vi å lage et teater her, men så ble det restaurant og bar i stedet.

LAFTESTOKK FRA KLOKKARVIK KIRKE

Nøsteboden er den siste gjenværende sjøboden på Nøstet, og ble reist på midten av 1600-tallet. Bygget var i veldig dårlig forfatning da Roger Iversen gikk i gang med rehabiliteringen.

– Alltid når du bygger, og holder på alene, så må du utvikle det litt etter litt.

– Har dere erfaring fra å drive en restaurant og pub?

– Nei, ikke denne typen. Men all handel er jo egentlig det samme. Selv om du selvsagt bør ha litt sansen for mat og være opptatt av kvalitet.

– Og økonomi?

– Joda, men du kan si at det er ikke noe problem å gjøre butikk, vi snakker jo språket. Det viktigste er at du kan språket, da klarer du resten. Stort sett. Hvis du vil.

Iversen ler.

– Du må jo være innstilt på det. Men det er klart at alt sammen har jo kostet mye penger.

Døren går opp igjen. En eldre herre stiger inn med fisk i blikket.

– Er det fisk du ser etter? roper Iversen gjennom rommet.

– Ja, er det ikke fisk i dag?

– Joda, men vi har flyttet det til klokken 14, sier Iversen.

– Åja, sier mannen.

– Hvis du kommer kvart på så kommer du foran i køen.

– Jeg har vært én gang på Brann Stadion, og da var det en elektromesse der.

IVRIG SAMLER: Iversen har samlet på ting hele livet. Mye av det henger på veggene på Nøstet.

– Hva kostet bygget?
– Jeg betalte 1.7 millioner. Det hadde en minusverdi på 35 millioner. Huset var kondemnert. Det var hull gjennom gulvet. Jeg måtte jekke opp hele bygget, jeg skiftet alle bjelkene; denne laftestokken er fra gamle Klokkarvik kirke, den er 400 år gammel, sier Iversen og peker.

– Stenderne her kommer fra Georgernes verft, baren der borte kommer fra Jonsvollsgaten 10, stolene kommer fra gamle Hotell Norge, de skulle de kaste. Her er nitti prosent gjenbruk. Bordene har jeg laget selv. Bak deg henger det en takkeplakett som jeg fikk laget til tidligere byantikvar, Siri Myrvoll, sier Iversen.

JOBNET I FIRE ÅR

– Hvordan har du hatt muligheten til å gjøre dette? Du hadde ikke inntekt mens du arbeidet med renoveringen?

– Jeg hadde jo spart opp en del. Så det gikk greit, men det gjelder å kontrollere forbruket ditt etter hva du har også. Jeg var her atten timer i døgnet, hver dag hele uken i fire år. Jeg blir forbannet når jeg hører eller leser om folk som har seks timers arbeidsdager. Har de slått seg i håvve, eller? Seks timer? Du rekker jo pokker ikke å kjøre på jobben en gang, du må jo snu når du er kommet frem! Det er jo galskap.

– Hadde jeg spurt noen om hjelp, så hadde det kostet skjorten. Jeg har vært rundt i byen og sopt sammen materialer overalt, og det koster ikke penger, bare tid og krefter. Jeg fikk tørrmur og dører av Ole Jan Strønen. Materialer, som ellers ville blitt kastet, av Trond Mohn. Christian Rieber er også en støttespiller, og jeg har fått mye materiale av ham. Men jeg har ikke mottatt pengestøtte fra noen, påpeker Iversen.

– Det meste som sto her måtte byttes ut; jeg tror jeg hadde tyve containere med råttent materiale. Og så må du rett og slett gi full gass og ikke fokusere på problemer. Man må være villig til å ofre mye og være fokusert på oppgaven.

– Du er mekaniker, ikke tømrer eller snekker. Det er kanskje litt uventet når man ser alt snekkerarbeidet som du har gjort?

– Joda, men som mekaniker så går det på tusendeler. Og her går det på millimeter. Det er egentlig lett. Nesten alle kan jobbe med tre, påstår Iversen.

Nøsteboden åpnet i 2009, og har gått med overskudd fra første stund. I 2015 omsatte restauranten for drøyt åtte millioner kroner, og kunne notere et resultat på knapt en million.

LAURIE BLE RØRT

Iversen er også opptatt av kunst, og er venn både

med maleren Laurie Grundt og multikunstneren Oddvar Torsheim.

– Jeg lager et galleri rett over gaten her, og jeg har tanken om å lage et museum for Oddvar Torsheim.

– Hvordan oppsto kontakten?

– Jeg kjente Laurie Grundt, og de to er kamerater. Jeg inviterte Laurie en dag og sa han måtte komme ned i Nøsteboden og få seg middag her hos oss. Dette ble arrangert i samarbeid med Det Glade Bergen og Erik Ivarson Blindheim – forøvrig en person som alltid er positiv og som alltid stiller opp og gir mye av seg selv. Det Laurie ikke visste, var at vi hadde invitert 120 gjester. Deriblant Monica Mæland, som holdt velkomsttalen. Laurie ble veldig rørt.

Iversen har på privat basis, sammen med støttespillerne sine, pusset opp et helt kvartal på Nøstet, like over veien fra Nøsteboden. Han drømte om prosjektet i mer enn ti år før det endelig ble åpnet høsten 2015.

Det var her sjømennene kom i land og besøkte bordellet på Nøstet helt tilbake til reformasjonen på 1500-tallet. På det meste hadde Bergen 150 bordeller. Nå er altså ett av dem ivarett og restaurert av Iversen.

– Jeg har tatt utgangspunkt i barokken, som jeg har vært interessert i siden jeg var midt i

tenårene. Jeg reiste altså rundt alene fra jeg var 15 år på ferie og så på monumentale byggverk, siden jeg var interessert i arkitektur og historie. Du må kjenne historien din. Det er viktig. Og jeg ville gjøre arbeidet selv, understreker altmuligmannen.

Døren går opp igjen. En mann kommer inn i Nøsteboden.

- Vi begynner klokken to, roper Iversen.
- Åja, var det ikke tolv?
- Joda, men vi har flyttet det.
- Jeg skulle lånt toalettet.
- Ingen problem. Innerst til høyre.

FISK FRA BÅT

- Salg av fisk fra båt har jeg jobbet med lenge. Det handler først og fremst om utvikling av havnen. Paal Christian Mowinckel og jeg har tenkt litt på at vi skal grave frem den gamle Sukkerhusbyggen, som ligger under asfalten utenfor Nøsteboden. Og så har jeg reist mange ganger til Grüne Woche i Berlin, Europas største matmesse, og da blir jeg inspirert til å utvikle et eget marked her. De som driver med fiskeoppkjøp har løyet i flere år, og skylder på Mattilsynet. Jeg har fått hjelp til jussen i det av Jan Fridthjof Bernt, og det viser seg at fiskeoppkjøperne slår seg sammen og nekter å gi ut lisens til disse småbåtene, så jeg har tatt en ringerunde, og småbåtene har vært redde for å bryte loven. Mattilsynet sier at de ikke bryter loven, men man må følge reglene, som for eksempel at man må ha tanker i båten for oppbevaring av levende fisk, og det handler jo om at fisken skal få oksygen.

- Hvorfor gjør du dette?

- Det er for å skape et miljø. Hva hjelper det å bygge flotte bygninger hvis du kommer til en død by. De fleste nordmenn som reiste til Amerika reiste fra Vestlandet, og de aller fleste av dem dro ut fra Sukkerhusbyggen. Det ligger en historie begravd her, og jeg ser for meg å tilbakeføre Sukkerhusbyggen slik den opprinnelig var. Det var her amerikareisen startet på 1800- og 1900-tallet. Denne byggen var det siste de så da de dro fra landet, og det første de så da de kom tilbake. Nå ser det ut som en parkeringsplass. Hva kan vi gjøre med det? Jo, vi kan tilbakeføre noe av det miljøet som en gang var her. Hvem skal betale det? Vi kan betale det selv. Hvorfor skal vi skyldes på politikere, de gjør sitt beste, mener Iversen. Som forøvrig er i dialog med byråd for byutvikling, Anna Elisa Tryti.

- Responsen har vært bra?

- Første gang kom det 50-60 stykker. Så kom det hundre og nå er det kanskje 150 i kø, og vi må tilrettelegge for at vi kan fortsette med dette og utvikle salget. Jeg har snakket med Kystkultursenteret i Sandviken, og jeg har også pratet med Rieber i Solheimsviken. Innen to ukers tid kan vi starte opp med sjømat fra båt begge disse stedene.

Iversen har flere prosjekter, og er i dialog med Kriminalomsorgen i frihet. Han vil gi de innsatte noe meningsfylt å drive med.

OVERSKUDD: Roger er vert, men det er konen som driver Nøsteboden, som gikk med overskudd allerede første året.

SJØMAT FRA BÅT: Hver fredag klokken 14.00 legger fiskere til kai ved Sukkerhusbyggen på Nøstet. Da Bergensmagasinet var der i midten av januar, var køen lang. Iversen organiserer, og spanderer kaffe på sjømatinteresserte bergensere.

EN DØR-IDÈ

- Det koster mye penger å ha folk i fengsel. Når de kommer ut, er de like langt. Hva om de som sitter inne kan lære noe, ikke bare lage skjærebrett eller lage fuglekasser, men lære seg et håndverk?

- Da kan de gjøre oppdrag, for eksempel på kommunale og statlige bygg, der det trengs renovering, og på den måten gir du noe tilbake til samfunnet ved at du faktisk gjør noe samfunnsnyttig. Da er tanken at jeg kommer og lærer dem opp. Det er mange kommunale bygg rundt omkring som er falleferdige, og kommunen har ikke penger til å renovere disse, sier Iversen, og understreker at mye av arbeidet er enkelt, og han mener at alle kan klare det.

Han viser et bilde av en dør som fungerte som inngangen til Spisekroken på Nordnes. Restauranten ville skifte ut døren fra 1860, men Iversen hadde andre planer, og forteller om fresing og

grunning og maling og innsettelse av sibirsk bjerk, og nå står døren der, god som ny. Hele jobben ble gjort gratis av Iversen i forbindelse med 20-årsjubileet til Spisekroken.

Helt A4 er han ikke, og det ønsker han heller ikke å være. På spørsmål om han var opptatt av fotball som guttunge, rister han på hodet.

- Jeg har vært én gang på Brann Stadion, og da var det en elektromesse der. Jeg kjøpte meg et nytt sikringssskap og nytt utstyr.

Roger Iversen smiler.

- Du vet, folk sitter mye og ser på serier, og det spiser tid. Alle kan ikke holde på med dette som jeg holder på med, og det er ikke nødvendigvis noe galt med å se tv-serier, altså – men det må ikke overta livet ditt.

Tekst: Ove Landro
Foto: Øyvind Toft